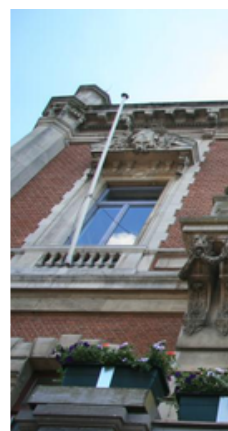
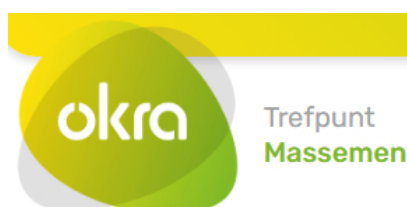

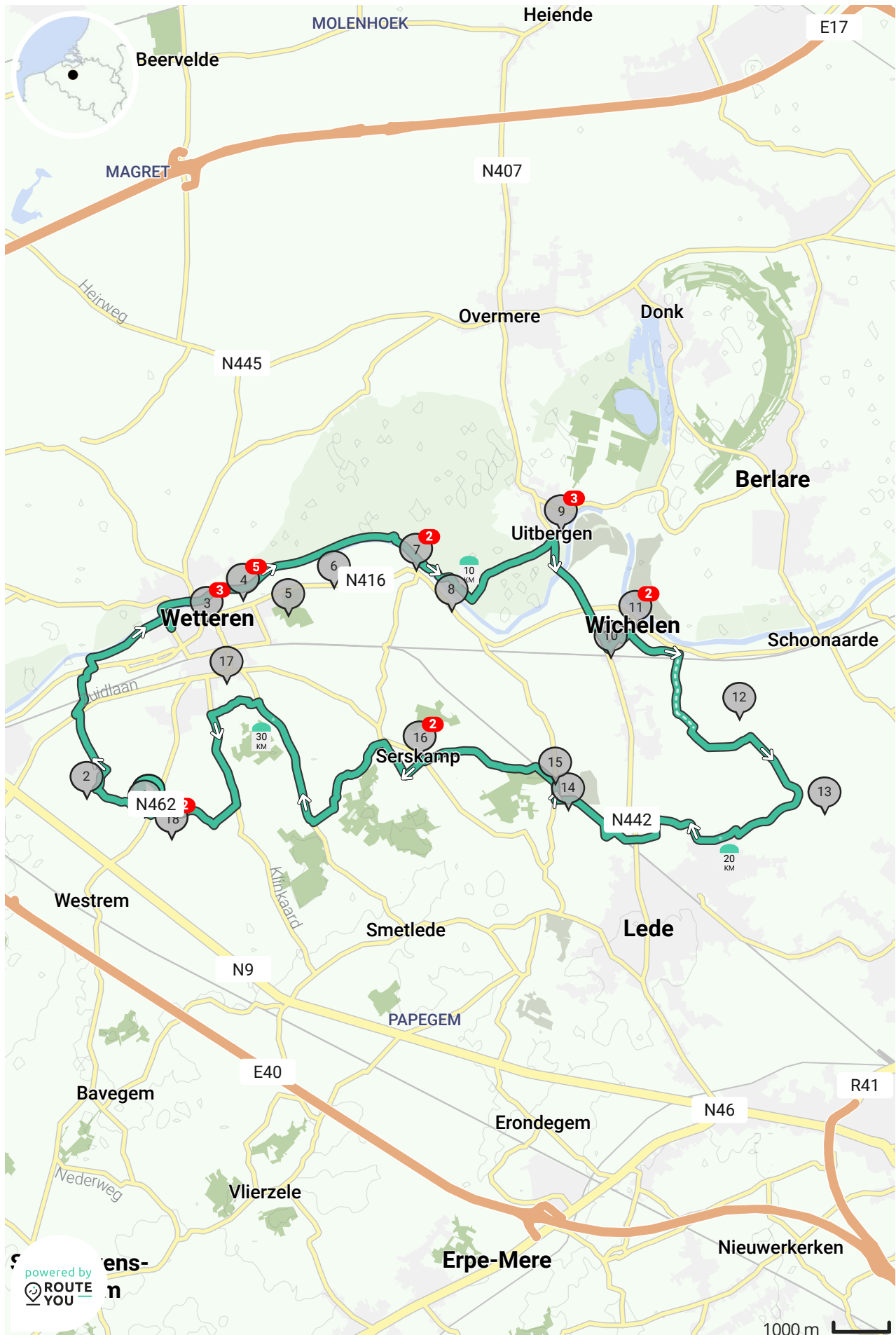

Massemen Wichelen Lede Serskamp Winterhof

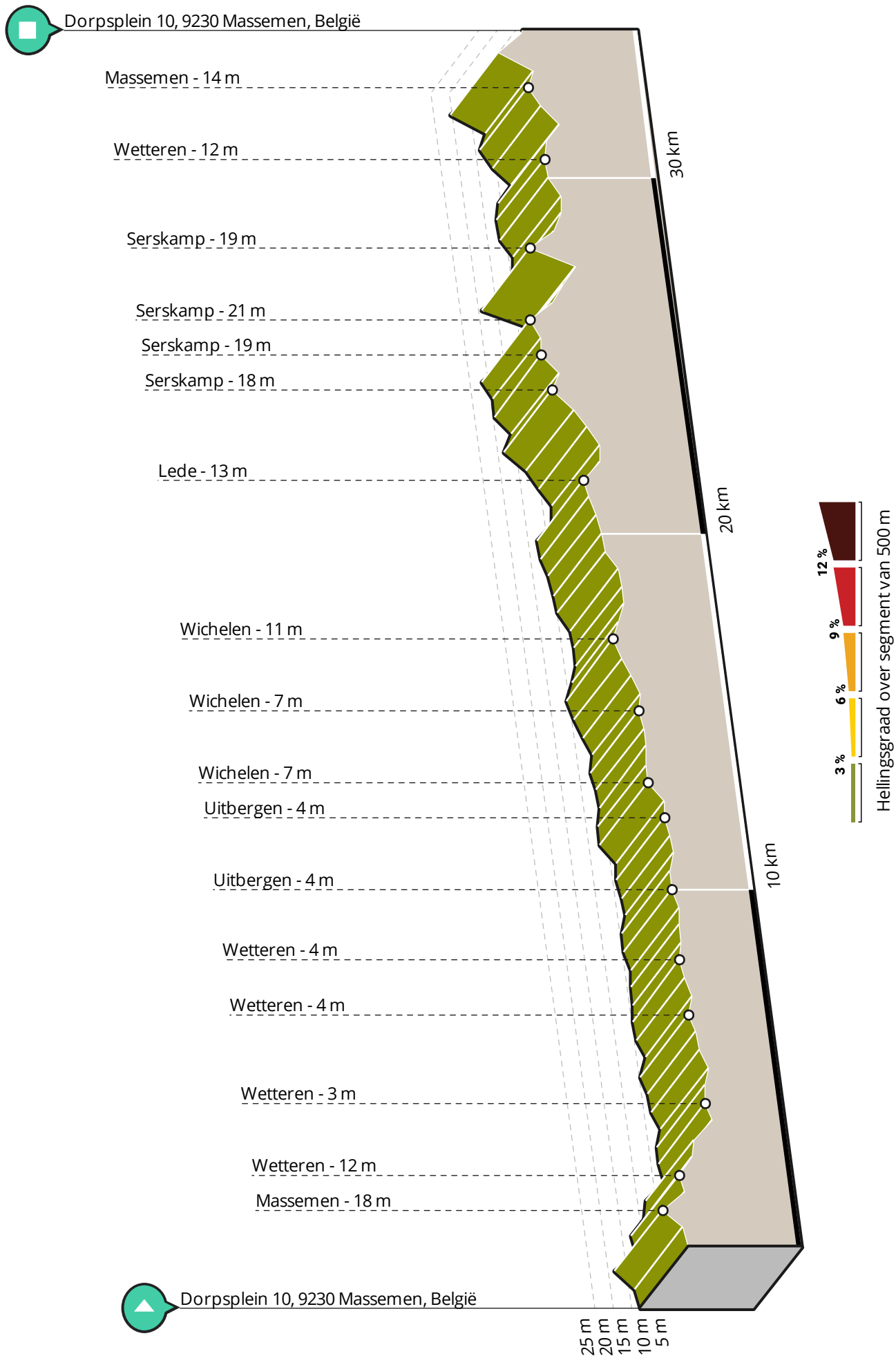
Deze route wordt jou aangeboden door

OKRA Massemen

map data: © OpenStreetMap Contributors; Cartography: © RouteYou

Massemen Wichelen Lede Serskamp Winterhof

Deze route wordt jou aangeboden door OKRA
Massemen

- ↔ Lengte: 34.1 km
- ↗ Stijging: 118 m
- ⌚ Moeilijkheidsgraad: 6/10
- 📍 Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België
- 📍 Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België

Routebeschrijving

Van Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België

Naar Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België
Routing Recreatief fietsen - mooiste, Kortste - OSM

Bezienswaardigheden

Sint-Martinuskerk Massemen
dorpsplein , massemen

- Afstand langs route: 0.04 km

De kerk van Massemen is één van de oudste kerken van Wetteren. Haar geschiedenis start in de 11de eeuw toen hij nog een bidplaats was van de Gentse Sint-Baafsabdij. Hoe de middeleeuwse kerk er heeft uitgezien is niet zeker. De oude kerk werd namelijk zwaar beschadigd door twee zware branden in de 16de eeuw zodat de huidige kerk voornamelijk uit de vroege 17de eeuw dateert. Op het doksaal van de kerk pronkt een Van Peteghemorgel (10) uit 1738.

Afbeelding 1: Sint-Martinuskerk Massemen (Bron: Stichting Open Kerken)

Op het dorpsplein kan u nauwelijks naast de oude lindeboom (13) kijken. De boom heeft een diameter van 5.7m en is maar liefst 9.5m hoog. Na vele speculaties werd de ouderdom van de boom via een C-14 datering vastgelegd op ongeveer 400 jaar!

Dorpsplein 9230 Massemen (Wetteren)
Te bezoeken:
Dagelijks: 09u-17u (zondagnamiddag gesloten)

Van Peteghemorgel (10)
De naam Van Peteghem is een waar begrip in de wereld van de orgelbouwers. De familie zat 4 generaties lang in het vak! Pieter Van Peteghem, de grondlegger van de orgelmakerdynastie, is oorspronkelijk van Wetteren. Hij werd gebeten door het vak toen in 1722 het orgel in Wetteren gemaakt werd en de orgelbouwer, Gilliam Davit, bij het gezin logeerde. Na ervaring op te doen bij J.B. Forceville in Brussel vestigde de familie zich uiteindelijk in Gent.

Lindeboom (13)
Het is niet uitzonderlijk dat er midden op een dorpsplein een lindeboom staat. De boom staat namelijk symbool voor de verbondenheid van een gemeenschap. Hij werd daarom vaak aangeplant op een bijzonder dag voor een dorpsgemeenschap, zoals de inwijding van een kerk. Al bij de Kelten en de

Germanen werd de lindeboom gezien als een heilige boom omdat de godin Freya er in zou huizen. Aangezien de boom ook symbool staat voor trouw en liefde was het vroeger de gewoonte om huwelijken te sluiten onder de linde en werden de duimen van de geliefden in de bast gedrukt

Onze-Lieve-Vrouw Lourdeskapel

Lambroekstraat, Wetteren

- Afstand langs route: 0.88 km

Afbeelding 2: Onze-Lieve-Vrouw Lourdeskapel (Bron: *Duchêne, Helena, 25-10-2001, ©Vlaamse Gemeenschap*)

Wegkapel ingeplant in een omhaagde bloemenparterre in een weide juist achter de gracht, bereikbaar via een brug met ijzeren leuningen. Typisch kapelletje van de jaren 1950 opgericht door de Boerinnenband, ingehuldigd op 4 mei 1958 als blijvende herinnering aan het jubelfeest van 25 jaar boerinnengilde. Rondboognis met Onze-Lieve-Vrouw van Lourdesbeeld in brede pijler bezet met gewitte ruwe bepleistering, eindigend op stompe punttop onder ver overstekend zadeldakje. Op de sokkel hardstenen gedenksteen met opschrift: "1932-1957 / O. Vrouwe wie god tot moeder wilde / bescherm / onze parochie onze gezinnen / onze boerinnengilde". Erboven ijzeren hek met ex-voto's.

Gemeentehuis van Wetteren

Markt 1, Wetteren

- Afstand langs route: 5.7 km

In het Gemeentehuis van Wetteren hangt een schilderij gemaakt door Arsene Goedertier, de hoofdverdachte in de diefstal van de Rechtvaardige Rechters. Arsene Goedertier was niet alleen koster, maar ook kunstschilder. Hij werd leraar op de Wetterse tekenacademie. In het gemeentehuis kan je zijn staatsieportret zien van Jean-Baptist Van de Velde,

Afbeelding 3: Gemeentehuis van Wetteren

majoor-bevelhebber van de Wetterse burgerwacht.

Sint-Gertrudiskerk

- Afstand langs route: 5.7 km

Afbeelding 4: Sint-Gertrudiskerk (Bron: *Wizpr.guide*)

De oude kerk uit de 12de/13de eeuw is afgebroken. In 1866 werd de nieuwe kerk ingewijd. Ze kreeg twee zijbeuken, een ingebouwde westertoren en een hoge middenbeuk.

Een reeks zuilen met apostelbeelden scheidt de hoofdbeuk van de zijbeuken. De stijl is eclectisch, hier ook "Rundbogenstil" genoemd: een combinatie van romaanse, gotische en byzantijnse elementen. Het decor is neogotisch.

Erin bevinden zich schilderijen van J. Pauwels (Christus dood op de schoot van zijn moeder), Bertolotti (Hemelvaart van Maria), J.B. Paggi (Christus, de apostelen en St.-Bernardus) en een paneel toegeschreven aan Hugo Van der Goes (Miraculeuze Mis van St.-Gregorius). De patroonheilige St.-

Gertrudis van Nijvel is aanwezig op twee schilderijen van De Riemaecker, maar ook (met haar zus Begga en nicht Wilfretrudis) op de doopvont. Bekijk verder het hoofdaltaar met retabel, het gerestaureerd orgel en een reeks beelden, kandelaars en wijwatervaten die nog uit de oude romaanse kerk voortkomen.

Oud gemeentehuis Wetteren

- Afstand langs route: 5.7 km

Afbeelding 5: Oud gemeentehuis Wetteren (Bron: *Willem Vandenameele*)

Dit prachtige neoclassicistische pand dateert uit de 19e eeuw en is een beschermd erfgoedobject.

Hoewel de administratie naar de Rode Heuvel is verhuisd, wordt dit gebouw nog vaak gebruikt voor ceremoniële gelegenheden zoals huwelijken en officiële ontvangsten.

Vóór dit gebouw er stond, was het stadhuis gevestigd in een pand genaamd "Het Schepenhuis". Dat was veel kleiner en stond eigenlijk "in de weg" van de verkeersstroom rond de kerk. De bouw van het huidige stadhuis zorgde ervoor dat de Markt van Wetteren zijn open, rechthoekige vorm kreeg. De bouw van dit stadhuis vond plaats onder het burgemeesterschap van Charles-Hippolyte Vilain XIII. Hij was de drijvende kracht achter de modernisering van Wetteren.

Op de gevel prijkt een opvallend uurwerk. In de 19e eeuw was dit voor veel inwoners van Wetteren de enige plek waar ze de exacte tijd konden zien (omdat zakhorloges te duur waren). Het mechanisme was destijds een technisch hoogstandje en moest dagelijks met de hand worden opgewonden door een aangestelde gemeenteambtenaar.

Wetteren is een echte reuzenstad (denk aan reuzen zoals Goliath, Mars en Vibeke). Tijdens de jaarlijkse kermis of speciale stoeten is het balkon van het oud stadhuis de plek waar de notabelen naar de reuzen kijken. Het stadhuis is dan ook vaak het start- of eindpunt van deze eeuwenoude tradities.

De gevel is versierd met het gemeentewapen van Wetteren: het Lam Gods. Dit is een verwijzing naar de patroonheilige van de wolwevers en de historische band met de lakenindustrie die Wetteren rijk heeft gemaakt.

Kerkhof van de Zusters Apostolinnen en de beruchte Soeur Mourir

- Afstand langs route: 6.17 km

Afbeelding 6: Kerkhof van de Zusters Apostolinnen en de beruchte Soeur Mourir (Bron: *Archief zusters Apostolinnen*)

Afbeelding 7: Kerkhof van de Zusters Apostolinnen en de beruchte Soeur Mourir (Bron: *Willem Vandenameele*)

Het nonnenkerkhof ligt verscholen achteraan in het park, richting de Schelde, en ademt een sfeer van volstrekte rust uit.

Dat het kerkhof nabij de Schelde ligt, is niet toevallig. In de religieuze symboliek staat de rivier vaak voor de oversteek naar het hiernamaals.

Het kerkhof is een "hortus conclusus" (een gesloten ommuurde tuin) om een duidelijke grens te trekken tussen het drukke schoolleven (het pensioonaat) en de eeuwige rust van de kloostergemeenschap.

Wat meteen opvalt is de gelijkheid. De zusters kozen niet voor individuele praalgrafstenen. Je ziet rijen met identieke, eenvoudige kruisen of kleine zerken. Dit symboliseert hun gelofte van armoede en de gedachte dat iedereen voor God gelijk is. Vaak staat enkel de kloosternaam (bijvoorbeeld Zuster Maria-Jozef), de geboortedatum en de overlijdensdatum erop.

In 1948 werd aan de boord van de Schelde, in het park van het kasteel een eigen kerkhof aangelegd, waar nog steeds zusters begraven worden. De eerwaarde moeders liggen begraven in de crypte die zich bevindt onder de kleine kapel achteraan.

Ook Cecile Bombeke (beter bekend onder haar kloosternaam Zuster Godfrieda) ligt begraven op het domein, maar haar graf is omringd door een sluier van stilte en anonimiteit. Ze overleed in 2019 op 86-jarige leeftijd. Ze werd door auteur Tom De Smet 'Soeur Mourir' in zijn boek en wel hierom: bijna niemand in Vlaanderen kent het verhaal van de Wetterse non Cecile Bombeke, alias zuster Godfrieda, die in de jaren zeventig minstens drie bejaarden om het leven bracht.

Op 3 februari 1958 staat de 24-jarige Wichelse boerendochter Cecile Bombeke met één valies aan de ingang van het klooster van de Heilige Apostolinnen van Sint-Jozef in Wetteren. Haar drie jaar oudere zus Julia, weggeteerd door botkanker, heeft haar op haar sterfbed de kloosternaam Godfrieda gegeven. Dat betekent 'levend onder goddelijke bescherming'.

De kersverse non gaat aan de slag als vroedvrouw. Een van de eerste Wetterse kinderen die ze op de wereld zet, is Peter De Winter. Het is meteen een problematische bevalling. De baby ligt in stuit. Godfrieda blijft koelbloedig en redt zijn leven. Het is het begin van een levenslange vriendschap met Peters moeder Elza. Geregeld gaat die met haar kinderen op bezoek bij de non in het klooster. "Ik keek enorm naar Godfrieda op", blikt Peter De Winter anno 2023 terug. "Tenslotte had ze mijn leven gered. Maar ze was ook een warme, hulpvaardige vrouw."

Ook moeder-overste Pauline is bijzonder blij met

haar nieuwe aanwinst. Ze zet haar aan het werk als verpleegkundige in het nabijgelegen bejaardentehuis. Dat is in handen van het OCMW, maar is opgericht en wordt nog steeds uitgebaat door het klooster. Godfrieda komt er terecht op de geriatrie afdeling, ook wel 'de Chronische' genoemd. Daar leven de ziekste en meest hulpbehoevende bewoners van het rusthuis. Het is er hard labeur. Veel van de bejaarden kunnen nauwelijks nog bewegen. Ze lijden soms helse pijnen. Euthanasie staat nog niet in de Belgische wet, palliatieve zorg is onbekend.

Godfrieda – plichtbewust en godsvruchtig – moppert niet. Ze zorgt naar best vermogen voor 'haar' mensen op de Chronische. Moeder-overste is uiterst tevreden en benoemt Godfrieda in 1967 – ze is dan 34 – tot hoofdverpleegkundige van de afdeling. In die hoedanigheid stuurt ze voortaan een klein team van bejaardenhelpsters aan. Ze is de enige non op de Chronische: alle andere personeelsleden zijn leken.

Hevige hoofdpijn

In 1970 krijgt Godfrieda te kampen met aanvallen van hevige hoofdpijn. De plaatselijke dokters vinden de oorzaak niet. Ze schrijven haar dan maar pijnstillers voor. Godfrieda heeft er steeds meer nodig om te kunnen blijven werken. De situatie wordt stilaan onhoudbaar, maar moeder-overste wil een van haar beste krachten niet kwijt, en dringt erop aan dat ze als hoofdverpleegster actief blijft. Braaf en timide als ze is, durft Godfrieda niet te weigeren. Ze werkt dus voort. Volgens familieleden zat de non in die periode vaak met haar hoofd in de handen te jammeren. "Het was aandoenlijk. Hoe vaak hebben we haar niet gezegd dat het niet meer menselijk was?"

Godfrieda belandt uiteindelijk bij de Gentse neuroloog Jules Govaert. Op 21 februari 1974 gaat de non onder het mes. Govaert deelt haar daarna mee dat hij een kwaadaardige hersentumor heeft verwijderd. Een stevige deuk in haar schedeldak zal haar de rest van haar leven aan die ingreep herinneren.

Maar de hoofdpijn verdwijnt niet. Govaert schrijft haar het morfinederivaat Dolantine Special voor: een zeer verslavend en zwaar verdovend medicijn dat ze slechts beperkt mag nemen. Godfrieda keert terug naar de Chronische. Ze kan amper functioneren. Ze heeft meer Dolantine nodig. Ze steelt medicijnen, vervalst voorschriften en laat de hoogbejaarde dokter van het rusthuis zelfs blanco briefjes leveren.

Drank en lesbische relatie

De hersenoperatie lijkt de non ingrijpend veranderd te hebben. Ze begint te drinken, gaat samen met haar medezuster Mathieu – met wie ze samenwerkt op de

bovenste verdieping van het rusthuis – naar restaurants, cafés en seksshops, koopt uitdagende kledij en maakt seksuele avances tegenover haar vrouwelijk personeel. Met Mathieu heeft ze een lesbische relatie, zullen verschillende getuigen later beweren.

Godfrieda behandelt haar patiënten steeds ruwer. Sommige personeelsleden van de Chronische vermoeden dat ze dat met opzet doet: als haar patiënten klagen over pijn, kan ze de dokter extra pijnstillers laten voorschrijven. Pijnstillers die ze dan voor zichzelf gebruikt, fluisteren ze.

Tot drie keer toe betreft het personeel Godfrieda terwijl ze hard op de borstkas van een bejaarde drukt en hem of haar water doet drinken. Zo kunnen de luchtwegen vollopen met water, met de verdrinkingsdood tot gevolg.

Er verdwijnen juwelen, waardepapieren, cash geld. Als een man overlijdt, vraagt zijn dochter waar de kasbons in het nachtkastje naartoe zijn. “Uw broer heeft die mee”, zegt Godfrieda. Als de zoon van de overledene enkele uren later dezelfde vraag stelt, luidt het antwoord: “Uw zus is daarmee weg.” Broer en zus zullen jarenlang niet meer met elkaar spreken. Op 29 juli 1977 klaagt de 81-jarige Leon Matthys na het ontbijt over zijn spijsvertering. Hij krijgt een spuitje van Godfrieda. Hij sterft ’s middags.

Het personeel kan het hoge aantal doden niet langer negeren. In 1977 zijn er al 21 mensen op de Chronische gestorven. Het jaarlijkse gemiddelde op de afdeling is dertien.

Enkele bejaardenhelpsters trekken naar OCMW-voorzitter Romain Verschooris. Hij stuurt hen één voor één wandelen. Ze krijgen te horen dat ze “zotte wijven” zijn die een “complot tegenover zuster Godfrieda smeden”. Kort daarna, op 14 augustus 1977, sterft de 79-jarige Irma De Backer. Ze heeft al enkele nachten slecht geslapen. ’s Middags geeft Godfrieda haar een injectie. ’s Avonds is de bejaarde vrouw dood.

Ontwenningskliniek

Personeelsleden Anna Van den Bogaerd, Wivine Lison en Lucienne Rasschaert breken binnen in Godfrieda’s kamer en vinden een doos vol medicijnen. Ze brengen die naar Verschooris. Als Godfrieda dat ontdekt, slaat ze haar kamer kort en klein. Zelfs voor Verschooris is het nu duidelijk: de situatie is onhoudbaar. Hij stuurt de non naar een ontwenningskliniek. Het trio bejaardenhelpsters krijgt te horen dat ze moeten zwijgen over de zaak. Niemand is gediend met een schandaal, en wat gebeurd is valt toch niet meer terug te draaien.

De rust keert weer in Wetteren. Tot een halfjaar later het personeel een kerstkaartje krijgt: ‘Tot binnenkort’. Ondertekend door Godfrieda. Ze is vast van plan haar vroegere functie weer op te nemen.

Ten einde raad trekken Van den Bogaerd en haar twee collega’s naar de jonge huisarts Jean-Paul De Corte. Hij heeft de reputatie voor niets of niemand zijn mond te houden. Ze vertellen hem over de moorden, de diefstallen en de verslaving van Godfrieda.

Drie insulino moorden bekend

De Corte is duidelijk: als hun aantijgingen kloppen, zal hij hen steunen. Hij schakelt een ambtenaar in die de apotheken in de regio controleert. Die ontdekt onregelmatigheden. Op 10 februari 1978 wordt Godfrieda opgepakt, in eerste instantie op verdenking van valsheid in geschrifte. Maar al snel bekent ze drie moorden door insuline-injecties: op De Backer, Matthys en de 87-jarige Maria Vanderginst. Wetteren staat op zijn kop. Bij een inderhaast bijeengeroepen OCMW-raad roept de secretaris: “Welk kiekeken heeft dat hier aan de grote klok gehangen?”

Buiten Wetteren zorgt het nieuws voor weinig ophef. De – voornamelijk katholieke – pers besteedt er amper aandacht aan. De drie klokkenluidsters worden intussen bedreigd. Zij zijn nestbevuilers die de goede naam van de gemeente en het klooster bezoedeld hebben.

Het drietal voelt zich volledig in het nauw gedreven. Ze doen wat ze eerder al deden: aankloppen bij Jean-Paul De Corte. Die besluit een persconferentie te geven. Op 21 februari zitten ze met zijn vieren in het Wetterse Gildenhuis en doen het hele verhaal. Ze besluiten met: er zijn mogelijk meer dan drie doden gevallen. “Twintig”, denkt De Corte.

Onderzoeksrechter Leo Tas komt tot een lijst van zeventien overlijdens waarvan hij Godfrieda verdenkt. Maar harde bewijzen heeft Tas niet.

De non ontkent intussen dat ze Matthys, Vanderginst en De Backer bewust doodde. Ze wou ze enkel kalmeren, is haar nieuwe versie. En met andere overlijdens heeft ze niets te maken.

De deskundigen komen in 1980 – Godfrieda zit dan al bijna drie jaar in voorhechtenis in Gent, waar ze veelvuldig bezoek krijgt van Mathieu – tot de conclusie dat de non ontoerekeningsvatbaar is.

Godfrieda wordt geïnterneerd in een instelling in Melle. In 1990 blijkt ze geen gevaar meer voor de samenleving: ze is niet meer verslaafd en haar hoofdpijn is onder controle. Ze keert terug naar het klooster van Wetteren. Maar haar geest hult zich in

nevelen. Ze wordt dement en sterft in alle stilte in 2019. Haar familie wordt niet op de hoogte gebracht; op het nonnenkerkhof zijn welgeteld drie personen aanwezig: de priester, de deken en de begrafenisondernemer. Zuster Mathieu is vier jaar eerder gestorven.

Haar misdaden vormden de basis voor een film met Anita Ekberg en haar foto stond in gerenommeerde buitenlandse bladen als 'Paris Match' en 'Time Magazine'.

Sint-Jozefkapel Wetteren

Wegvoeringstraat 63, Wetteren, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 6.26 km

Afbeelding 8: Sint-Jozefkapel Wetteren (Bron: Toerisme Oost-Vlaanderen)

Het Sint-Jozefinstituut en de kapel dateren uit 1935-1936 en werden ontworpen door A. Bressers, architect uit Gent. De kapel is één van de opmerkelijkste religieuze bouwwerken uit het Interbellum. Invloeden uit de art deco, romantisch kubisme en lokale baksteenarchitectuur vormen er een harmonieus geheel met elementen uit de vroegchristelijke en byzantijnse kunst. Zodra u de art-decopoort opent, wordt u overweldigd door de kleurenpracht van de mozaïeken, de schitterende glasramen en muurschilderingen. De indrukwekkende koepel straalt triomfalisme uit!

Wegvoeringstraat 63 9230 Wetteren

Te bezoeken:

Enkel na afspraak bij de dienst Toerisme Wetteren

Mariagrot Wetteren

- Afstand langs route: 6.29 km

Afbeelding 9: Mariagrot Wetteren (Bron: Willem Vandenameele)

Afbeelding 10: Mariagrot Wetteren (Bron: Willem Vandenameele)

Afbeelding 11: Mariagrot Wetteren (Bron: Willem Vandenameele)

Deze Lourdesgrot ligt in het kasteelpark van Vilain

Afbeelding 12: Mariagrot Wetteren (Bron: *Willem Vandenameele*)

XIII.

Deze Mariagrot is geen natuurlijke grot want Wetteren ligt niet in de Ardennen. De grot werd artificieel gebouwd in de jaren vijftig toen het klooster al eigendom was van de Apostolinnen van de Heilige Jozef.

Op de plaats van de Mariagrot was vroeger de ijskelder van het kasteel. De nobele gasten van het kasteel hielden wel van een koel drankje of ijsje tijdens de hete zomers. Een diepvriezer of ijsmachine bestond nog niet, maar kastelen en herenhuizen hadden vaak een ijskelder die onder het huis werd aangelegd of in de parktuin onder de bomen, in de schaduw. De ijskelder had een deur op het noorden zodat hij niet te veel afkoelde als je naar binnen ging om ijs te halen.

Het ijs werd tijdens de winter verzameld. Het kwam vaak uit de eigen kasteelvijver en tijdens de vriesperiode werd het uit de vijver gehakt en opgeslagen in de ijskelder. In 1898 was een ijskelder een hebbeding, net zoals iedereen nu airco wil. Toen de koelkast en diepvriezer hun intrede deden in de huishouding van het klooster werd de fameuze ijskelder een Mariagrot. Hoewel je vandaag de dag tegen de Maria-grot aankijkt, bevindt de eigenlijke kelderruimte zich nog steeds onder of achter de structuur.

De zusters wilden Maria bedanken omdat ze hen had beschermd tegen het oorlogsgeweld.

Als je de grot van dichtbij bekijkt, zie je dat de "rotsen" er bijzonder uitzien. Vaak werd voor dit soort grotten in die tijd gebruikgemaakt van slakken of sintels (een afvalproduct van de metaalindustrie of steenkoolverbranding) die met cement werden bestreken. Dit gaf een ruw, grillig effect dat op echte bergrotsen moest lijken, iets wat in het platte Wetteren natuurlijk niet voorkwam.

Zitbank kasteeldomein Vilain XIII - Wetteren

- Afstand langs route: 6.4 km

Afbeelding 13: Zitbank kasteeldomein Vilain XIII - Wetteren (Bron: *Willem Vandenameele*)

Afbeelding 14: Zitbank kasteeldomein Vilain XIII - Wetteren (Bron: *Willem Vandenameele*)

Deze zitbank staat in het kasteeldomein Vilain XIII. Het park was oorspronkelijk direct gericht op de Schelde. De burggraaf had een bevoorrechte toegang tot de rivier. Tegenwoordig scheidt de Scheldedijk het park fysiek van de stroom, maar het uitzicht vanaf de hogere verdiepingen van het kasteel (de kant die vroeger de "voorkant" was) over de rivierbocht is nog steeds intact.

In de 19e eeuw was het een modeverschijnsel onder de adel om exotische boomsoorten te planten om indruk te maken op gasten; veel van deze bomen zijn nu bijna 200 jaar oud. Ondanks dat een deel van het park werd verkaveld voor de Koningin Astridwijk, staan er nog steeds enkele indrukwekkende monumentale bomen die stammen uit de tijd van de burggraaf: enkele zeer oude platanen en beuken. Een opvallend element is de moerascipres (*Taxodium distichum*), die goed gedijt nabij de vochtige Scheldegrond.

Hakhoutstoven in de stuifduinen

Wetteren

- Afstand langs route: 6.59 km

Afbeelding 15: Hakhoutstoven in de stuifduinen

In de stuifduinen kom je in een andere wereld terecht, een gelig zanderige hoogte, omzoomd met unieke prachtige hakhoutstoven van beuk en eik. Als je een boom op grondniveau kapt, houd je wortels en stam over, de zogenaamde stobbe. Daar groeien bij bepaalde boomsoorten gemakkelijk weer nieuwe takken uit. Als die ook steeds worden gekapt, dan wordt zo'n stobbe steeds breder. Deze praktijk was vooral bestemd voor geriefhout, men maakte er stelen voor gereedschap van, steunpalen voor in de groententuin, afsluitingen enz... De hakhoutteelt houdt de boom blijft ook in redelijk jeugdige toestand, waardoor hij veel langer vitaal blijft. De oude 'stoven' of 'stobben' hier bereiken een omtrek van wel 20 m. Deze hakstoven van eik zijn op zijn minst eeuwenoud.

Op het rivierduin heersen extreme weersomstandigheden. In de zomer wordt het er gloeiend heet, 's nachts koelt het zand erg af en wordt het er koud. Regen sijpelt er bovendien onmiddellijk weg. Planten die op deze bodem overleven zijn hier goed op voorzien. Hun wortels hebben horizontale vertakkingen, die veel zand kunnen vasthouden, zodat dit niet wegspoelt en de wortels bloot komen te liggen. Zo'n uitgebreid wortelstelsel biedt ook de kans om in korte tijd veel water op te nemen. Hier vind je soorten als schapengras, zandzegge, struikheide, brem, zandblauwtje, hazenpootje en muizenootje.

Corona memorial Wetteren

- Afstand langs route: 6.71 km

Afbeelding 16: Corona memorial Wetteren (Bron: Willem Vandenameele)

Afbeelding 17: Corona memorial Wetteren (Bron: Willem Vandenameele)

Het monument werd eind 2020 geplaatst en is ontworpen door het lokale creatieve bureau Fisheye. Het kunstwerk is gemaakt van cortenstaal (dat roestbruine metaal). Het stelt twee abstracte figuren voor die zij aan zij staan, maar waaruit een hap ontbreekt. Deze uitsparing symboliseert het gemis en de leegte die de pandemie heeft achtergelaten bij nabestaanden.

De gemeente wilde een serene plek creëren langs het water waar mensen in alle rust kunnen reflecteren en hun dierbaren kunnen herdenken.

Boomkapel Veldwegel - Wetteren

- Afstand langs route: 7.61 km

Het is een houten, beglaasd boomkapelletje dat bevestigd is aan een zogenaamde gekandelaarde linde en dateert vermoedelijk uit het derde kwart van de 20e eeuw.

Het gebruik om kapelletjes aan linden te hangen is een eeuwenoude traditie. De linde werd vroeger vaak beschouwd als een heilige boom of "vredesboom".

Afbeelding 18: Boomkapel Veldwegel - Wetteren
(Bron: Willem Vandenameele)

De boom aan de Veldwegel is "gekandelaard", wat betekent dat de takken op een specifieke manier zijn teruggesnoeid tot een vorm die op een kandelaar lijkt. Dit versterkt het ceremoniële karakter van de plek.

Dit soort kleine bakens dienden vroeger als rustpunt voor landbouwers of wandelaars om even te bezinnen.

St.-Jan Onthoofdingskerk
Schellebelle

- Afstand langs route: 9.27 km

Afbeelding 19: St.-Jan Onthoofdingskerk (Bron: Toerisme Oost-Vlaanderen)

Parochiekerk met omringend kerkhof ingeplant naast de rechter Schelde-oever en aan de noordwestzijde van het grote dorpsplein, tevens marktplein van Schellebelle, dat doorsneden wordt door de oude wegverbinding Wetteren-Dendermonde. Voor 1681 toegewijd aan Sint-Goorik. In de 12de eeuw beschikte Schellebelle al over een bedehuis, vermoedelijk reeds op de huidige kerksite naast de Schelde. Huidig kerkgebouw daterend uit diverse perioden en teruggaand op een kleinere en wellicht aanvankelijk eenbeukige kerk waarvan de

basisstructuur zou opklimmen tot de 14de eeuw of 15de eeuw. Er zijn echter geen precieze bouwhistorische gegevens gekend van voor de 17de eeuw. Iconografische bronnen uit eind 16de eeuw geven een kerk met westtoren weer (onder meer "Caerte ende discriptie figuerative vande gheel den Lande van Aelst" door J. Horenhaut van 15(9)6). Volgens jaartalsteen 1675 zou het koor in dat jaar nieuw gebouwd zijn. Vermoedelijk was de kerk in een vroegere bouwcampagne al uitgebreid met een zuidelijke zijbeuk en transept evenals het koor in kalkzandsteen opgetrokken. In 1761 werden de stucgewelven van de midden- en zuidelijke zijbeuk aangebracht. In 1828 werd het noordelijke transept afgebroken en vervangen door een bredere noordelijke zijbeuk, opgetrokken van baksteen. Bouw van een tweede sacristie als berging naar ontwerp van architect J. De Bosscher (Heusden) in 1885. In 1928 werden daken hersteld, de vensters van de zuidelijke zijbeuk hersteld en het klein portaal heropgebouwd. In 1964 werd het dak volledig vernieuwd. Het interieur van de kerk werd in 1969 herschilderd. Buitenrestauratie in de periode 2001-2002 onder leiding van architectenbureau Marc Verstraeten (Wetteren).

Veer over de Schelde

Aard 1, Wichelen, Schellebelle

- Afstand langs route: 9.4 km

Het veer van Schellebelle is een eeuwenoud voetveer dat nog steeds elke dag uitvaart. Het ligt vlakbij het driehoekige dorpsplein. Links van het vroegere gemeentehuis in Vlaamse stijl leidt een korte afdalende steeg naar het veer. Met een bel kan je de veerman roepen. De veren ontstonden uit noodzaak door het ontbreken van bruggen. Alleen wandelaars en fietsers kunnen gebruik maken van het veer.

Contactgegevens:

-Veer Schellebelle

-9260 Schellebelle

-Aard 1

-Tel: 09 367 93 48

Schellebelle

Schellebelle, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 10.22 km

Afbeelding 20: Schellebelle

Schellebelle werd op de kaart (opnieuw) gezet door de film Schellebelle 1919 van Johan Heldenbergh, gekend als acteur in De Ronde, Aanrijding in Moskou,... Deze film kwam in de zalen in 2011.

Sint-Pietersbandenkerk Uitbergen

Veerstraat 12, Berlare

- Afstand langs route: 11.91 km

Afbeelding 21: Sint-Pietersbandenkerk Uitbergen
(Bron: <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/dibe/relict/78640>)

Dorpskerk omgeven door zijn ovaal deels omhaagd kerkhof. Ingeplant aan de oostelijke straatzijde achter een heraangelegd pleintje met leilinden links en rechts van de kerkhoftoegang en parallel aan de kerkhofmuur.

Over de vroegste geschiedenis is zeer weinig gekend. Oorspronkelijk vormden Uitbergen en Overmere één parochie met Uitbergen als moederkerk. De toewijzing aan Sint-Pieter wijst op een oude oorsprong. Het patronaat over de kerk behoorde sinds 1177 toe aan de Gentse Sint-Baafsabdij, nadien aan de bisschop van Gent. Uit een visitatieverslag van bisschop Van Eersel van 1762 blijkt dat de kerk in slechte staat was en de bisschop ging akkoord met de vernieuwing. In 1778 wijding van het nieuwe schip in

Lodewijk XVI-stijl. Prentbriefkaarten van circa 1900 tonen deze kerk met toren, koor en één brede beuk van vijf traveeën voorzien van getoogde vensters en een Lodewijk XVI-portaal in de westgevel.

In 1899 begon pastoor Van de Maele samen met de familie Visart de Bocarmé, kasteelheer en burgemeester van Uitbergen, te ijveren voor een grotere kerk. In 1904 werd toegestaan de te kleine beuk af te breken en door een grotere te vervangen. Verplicht behoud en restauratie van de oude kruisingstoren en het gotische koor die door de Koninklijke Commissie als monument van de derde klasse erkend werden in 1905. Plan en bestek opgemaakt door architect Julius Goethals (Aalst) in 1904. De familie Visart de Bocarmé werden erkend als weldoener; daardoor werd toegestaan een eretribune voor hen op te richten. Aanbesteding op 5 maart 1906 aan aannemer Lodewijk Pérau (Ledeberg) gevolgd door aanvang van de werken op 22 juli 2006. Voorlopige inzegening van de kerk op 10 november 1907. Vanaf 1908 plaatsing van nieuw meubilair. Opgeleverd op 02.03.1909.

Herstellingswerken na oorlogsschade uitgevoerd onder leiding van architect P. Bourgeois (Gent) in 1951. Volledig herschilderd in 1971 waardoor het grootste deel van de neogotische polychromie verdween. Restauratiewerken aan het dak onder leiding van ingenieur-architect H. Van Sande in 1994 en buitenrestauratie onder leiding van architect Ph. Pauwels (Kortrijk) vanaf 2003.

Huidige deels neogotische en gotische kerk met behouden vierkante Romaanse torenbasis vermoedelijk opklimmend tot de 11de-12de eeuw en een achthoekige klokkenkamer uit de 13de of begin 14de eeuw. Het koor, opgetrokken uit grote blokken Ledische kalkzandsteen dateert men 14de-15de eeuw. Neogotisch schip, transept, sacristie en berging van 1904-1908.

De plattegrond ontvouwt een driebeukig schip van vier traveeën met uitspringend portaal, rechts geflankeerd door een ronde traptoren. Recht afgesloten transeptarmen van twee traveeën, koor van één travee voorafgegaan door vroegere kruising met toren op vierkante basis, en met vijfzijdige koorsluiting; recht afgesloten zijkoren van één travee. Een sacristie en de vroegere eretribune van de kasteelheren flankeren het koor. Opgetrokken uit gele baksteen (Zandvoorde) met verwerking van zandsteen voor plint, dekstenen, waterlijsten, vensteromlijstingen en traceringen, Ledische kalkzandsteen voor het gotische koor en bakstenen toren. Afdekkende leien zadel- en lessenaarsdaken en

hoge ingesnoerde achzijdige naaldspits boven de toren. Westgevel met hoge puntgevel op schouderstukken en bekronend kruis, gestut door zware versneden hoeksteunberen. Centrale korfboogpoort in geprofileerde omlijsting onder waterlijst. Flankerende smalle spitsboogvenstertjes met drielobtracering. Omlopende waterlijst en hoog spitboogvormig bovenlicht met driedelige neogotische tracering. Erboven smal venstertje en uurwerk. Rechts, aanleunende ronde traptoren met deur aan de zuidzijde, onder leien kegeldak. Terugwijkende zijbeuken met spitsboogvenster en aflijnende versneden steunberen. Noord- en zuidgevel geritmeerd door steunberen en spitsboogvensters met tweeledige neogotische tracering; ronde oculi met tracering als bovenlichten. Transeptarmen gestut door steunberen en afgewerkt door puntgevels op schouderstukken. Gelijkaardig driedelig spitsboogvenster onder omlopende waterlijst. Smal venstertje in de top en oculi in de zijgevels van het transept. Oude kruisingstoren op vierkante basis met achthoekige klokkenkamer voorzien van licht spitsboogvormige galmgaten met geprofileerde bakstenen dagkanten. Overgang van vierkante naar achzijdige geleding door middel van afgeschuinde driehoeken bekleed met natuursteen. Tegen de oude kruisingstoren aangebouwde nieuwe zijkoren onder afzonderlijke zadeldaken en afgewerkt met een puntgevel. Tegen het zuidelijke zijkoor aangebouwde sacristie op kelder met getraliede vensters. Zware steunberen op de hoeken. Voorzien van een getralied drielicht en twee vensters in de oostgevel. Toegangsdeur op de verhoogde begane grond tussen sacristie en koor, met lateiconsooltjes en bolkozijnen bovenlicht. Tegen het noordelijke zijkoor aangebouwde vroegere tribune voor de kasteelheren. Hoogkoor gestut door zware versneden steunberen en doorbroken door vijf hoge spitsboogvensters met tweeledige gotische tracering. Omlopende waterlijst en steigergaten gedicht met roostertjes onder de hanggoot. Gepleisterd en thans witgeschilderd interieur. Brede middenbeuk en smalle zijbeuken gescheiden door spitsboogarcaden op gedrongen natuurstenen zuilen met lijstkapiteel op achthoekige sokkel. Overwelfing met kruisribgewelven rustend op consooltjes. Gewelfvlakken van gele baksteen afgelijnd door gesinterde bakstenen en ribben van natuursteen, rond de sleutel verrijkt met een polychrome beschildering. Gelijkaardig gewelf met O-klokkengat in de oude toren. Koor met gepleisterd en witgeschilderd straalgewelf met dezelfde polychromie

rond de sleutel. Spitsboogvensters met drie figuratieve glas-in-loodramen van J. Casier, geplaatst in 1911.

Mobilair: Beeldhouwwerk: Vier beelden op barokke sokkels met opschrift: Heilige Antonius abt met varken, 17de eeuw, moderne polychromie, hout; Heilige Godelieve, 17de of 18de eeuw, moderne polychromie, hout; Heilige Petrus, 17de eeuw(?), moderne polychromie, steen(?); Heilige Anna en Maria, 17de eeuw(?), moderne polychromie, steen. Neogotische gepolychromeerde gipsen beelden van het Heilig Hart van Jezus, Heilig Hart van Maria, Onze-Lieve-Vrouw Onbevlekt Ontvangen, Heilige Theresia, Heilige Rita, Heilige Jozef met Kindje Jezus, Heilige Franciscus Xaverius, Heilige Antonius van Padua. Hoofdaltaar met retabel door A. De Beule (Gent) van 1912, (kopie van het aanvankelijke altaar van 1910 vernield door brand op werelddtentoonstelling van Brussel in 1910); scènes uit het leven van Heilige Petrus: De Wonderbare visvangst, Jezus overhandigt Heilige Petrus de sleutels, een engel bevrijdt Petrus uit de gevangenis en de Kruisiging van Heilige Petrus; tabernakel met symbolen van de evangelisten, neogotisch, vergulde eik met koperen ciborium door L. Geeraert, stenen altaartafel; noordelijk zijaltaar toegewijd aan Onze-Lieve-Vrouw, neogotisch retabel met beeld door E. Van den Eynde, eik, gepolychromeerd, stenen altaartafel, 1909; zuidelijk zijaltaar toegewijd aan Heilige Antonius Abt, neogotisch retabel met beeld van Antonius met varken door E. Van den Eynde, eik, gepolychromeerd, altaartafel in wit natuursteen, 1909; huidig altaar met hergebruikte balustrade van de tribune van de familie Visart de Bocarmé, ontworpen door architect J. Goethals in 1907 en uitgevoerd door L. Pérau in 1909. Koorbanken, neogotisch, eik, 1911 door E. Van den Eynde (Gent). Communiebank, gesmeed ijzer en koper, 1908, ontwerp van E. Van den Eynde (Gent) uitgevoerd door Ed. De Vooght (Brugge). Preekstoel, neogotisch, eik, 1908, door van E. Van den Eynde (Gent), panelen op kuip met voorstelling van taferelen uit het leven van Jezus. Biechtstoelen, neogotisch, eik, door van E. Van den Eynde, 1910. Orgel van 1880 door Petrus Vereecken (Gijzegem) ter vervanging van het orgel van 1832 door Fr. Loret (Dendermonde), orgelkast met opschrift: "Dono dedit/ C.L. Verbeke", "Laudate Dominum/ in organo", "anno", "1880". Doopvont, gemarmerde houten voet en koperen deksel, voorheen in noordwesthoek, afgesloten door een fraai ijzeren hekwerk. Kruisweg, neogotisch, gepolychromeerd plaaster in hoogrelief, van 1909

door A. De Beule.

Beestig gebied Wichelen

- Afstand langs route: 11.91 km

Afbeelding 22: Beestig gebied (Bron: Vilda Yves Adams)

De Scheldenatuur is zo speciaal dat Vlaanderen internationale afspraken heeft gemaakt om ze te beschermen. Er worden natuurdoelen geformuleerd en aangepaste gebieden ingericht waar bepaalde soorten dieren zich kunnen voortplanten en hun vetreserves aanvullen. Een doelsoort is bv de purperreiger. De combinatie van grasland, sloten, rietland en zoete schorren maakt van deze regio een van de meest beloftevolle zones voor purperreiger langs de Schelde. Iets om in de gaten te houden!

Sint-Pietersbandenkerk

- Afstand langs route: 11.91 km

Afbeelding 23: Sint-Pietersbandenkerk (Bron: Paul Hermans)

De Sint-Pietersbandenkerk is een kerkgebouw in de Belgische deelgemeente Uitbergen en genoemd naar Sint-Pietersbanden, een feest dat de bevrijding van Petrus herdenkt.

De toewijding aan Petrus wijst erop dat dit

gebedshuis een oude historie heeft waarvan weinig is bekend. Oorspronkelijk bediende de kerk zowel Uitbergen als Overmere die één parochie vormden. Het patronaatsrecht behoorde eerst toe aan de Sint-Baafsabdij en later aan het bisdom Gent. De vieringtoren in vroeg-gotiek en is het oudste gedeelte van de kerk. De kern klimt vermoedelijk op tot de 11e of 12e eeuw. Het priesterkoor met twee traveeën werd opgetrokken in zandsteen. Het wordt doorbroken door tweelichtvensters met drielobtracering.

Station Wichelen Wichelen, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 13.81 km

Afbeelding 24: Station Wichelen (Bron: Wester)

Station Wichelen is een spoorwegstation in de gemeente Wichelen op spoorlijn 53. Het is nu een stopplaats.

Wichelen is een typische spoorweghalte. De perrons zijn uitgerust met een handvol wachthuisjes van het nieuwe type die beschutting tegen regen en wind moeten bieden. Sinds 2014 is op perron 1 een biljetautomaat geplaatst. Aan beide zijden van de perrons is een overdekte fietsenstalling aanwezig. Aan de kant van het dorp is tevens een gratis parking voor circa 25 wagens. De stopplaats is net naast een overweg gelegen.

POI Wichelen

- Afstand langs route: 14.29 km

In het huis op Wegvoeringstraat 5 woonde Arsène Goedertier. Arsène Goedertier is hoofdverdachte van de diefstal van de Rechtvaardige Rechters. Hier lagen zeker enkele dossiers waar hij naar verwees bij zijn dood die betrekking hadden op de diefstal van de Rechtvaardige Rechters. Bij zijn huwelijk in 1915 blijft Arsène Goedertier met zijn vrouw Julienne nog even in het ouderlijke huis wonen in dezelfde straat, maar

uiteindelijk kopen en verhuizen ze naar de toenmailge Zandstraat nr 5. Nu is de Zandstraat de Wegvoeringstraat. Het ouderlijke huis ligt dus iets verderop op het nr. 15.

Auteur: Dromos

Meer informatie

Sint-Gertrudiskerk

- Afstand langs route: 14.29 km

Afbeelding 25: Sint-Gertrudiskerk (Bron: *Regionale landschappen*)

Afbeelding 26: Sint-Gertrudiskerk (Bron: *Wikipedia*)

De neogotische Sint-Gertrudiskerk is in 1870 op deze plaats gebouwd na de doortrekking van de provincieweg waardoor de oude dorpskern in een afgelegen hoek van de gemeente kwam te liggen. Op de muur naast de pastorij staat een muurschildering ter ere van keizerin Theophanu, omringd door de fauna en flora van de Bergenmeersen, de Hagia Sophia van de stad van haar jeugd Constantinopel (nu : Istanboel) en de Sint-Pantaleonkerk in Keulen

waar ze begraven is.

Gesloten hoeve

Boterhoek 52, Wichelen

- Afstand langs route: 17.41 km

Afbeelding 27: Gesloten hoeve (Bron: *DuchÃ"ne, Helena, 01-07-2003, ©Vlaamse Gemeenschap*)

Gesloten hoeve op rechthoekige plattegrond, volgens het kadasterarchief in zijn huidige vorm daterend uit het begin van de 20ste eeuw. Teruggaand op een minstens tot de 18de eeuw opklimmende landbouwsite zoals aangeduid op de kabinetskaart van graaf de Ferraris van 1771-1778. Hoeve met losse bestanddelen volgens de kadastrale legger van het Primitief plan circa 1834 eigendom van de familie Broeck. Verbouwd tot een hoeve met volledig gesloten aanleg door de landbouwersfamilie Luyckx - De Winne, een aantal jaar vóór 1910 (zie kadastergegevens).

Hof te Sörsele

Vogelenzang 44, Lede

- Afstand langs route: 18.65 km

Afbeelding 28: Hof te Sörsele (Bron: *Matthijs, Paul, 04-04-2013, ©Vlaamse Gemeenschap*)

Achterin gelegen omgrachte hoeve met losse bestanddelen, zogenaamd Hof Sörsele (Sursele), gesitueerd rondom een gekasseid vierkant erf,

afgesloten met een ijzeren hek, dat vroeger bereikbaar was door middel van een dreef tot de straat. Het goed gaat vermoedelijk terug tot een laatmiddeleeuwse site met walgracht, waarvan het een uitzonderlijk voorbeeld vormt. Voor het eerst vermeld in 1473 als 'het bewalt en behuist hof'. Hof te Sörsele is gelegen in een gaaf bewaarde landschappelijke omgeving, waarbij de omgrachting nog gedeeltelijk herkenbaar is.

Pachthoeve van het klooster van Tussenbeke

- Afstand langs route: 23.04 km

Afbeelding 29: Pachthoeve van het klooster van Tussenbeke (Bron: *Tom Dewanckele*)

Langs Billegem passeer je op je linkse kant de voormalige pachthoeve van het klooster van Tussenbeke, ook gekend als "Pierens Hof". Deze pachthoeve was gelegen aan de vroegere dreef die leidde naar het verdwenen klooster en wordt nu doorgesneden door de spoorlijn Gent-Brussel. Na de opheffing van het klooster in 1783, werd de hoeve verkocht aan Frans De Naeyer, rentenier uit Gent. Later werd ze doorverkocht aan de familie Uyttendaele. (Bron: Bogaert, Chris; Duchêne, Helena; Lanclus, Kathleen & Verbeeck, Mieke (2003))

Station Serskamp

Wichelen, Serskamp, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 23.49 km

Station Serskamp is een spoorweghalte in Serskamp, een deelgemeente van Wichelen aan de Belgische spoorlijn 50.

Hoewel de stopplaats is vernoemd naar Serskamp bevindt het zich veel dichterbij Wanzele. De reden waarom de stopplaats 'Serskamp' heet en niet 'Wanzele' heeft te maken met het grillige verloop van de gemeentegrenzen; de stopplaats bevindt zich nog

Afbeelding 30: Station Serskamp (Bron: *Wester*)

net op Serskamps grondgebied.

Sint-Denijskerk

Serskamp, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 25.66 km

Afbeelding 31: Sint-Denijskerk (Bron: *LimoWreck*)

De Sint-Denijskerk is een kerk in Serskamp, een deelgemeente van Wichelen in de Belgische provincie Oost-Vlaanderen.

De eerstesteenlegging van deze driehoekige, neogotische kerk in rode kareelsteen had plaats op 29 mei 1856, een ontwerp van priester-architect Clarysse. Ze werd gewijd op 28 juni 1858 door Mgr. Delebecque, bisschop van Gent. Aanvankelijk werden de kerkmeubelen van de oude kerk gebruikt. In 1869, dus elf jaar na de voltooiing van de kerk, werd de kruisweg aangebracht.

Sint-Denijs

16

- Afstand langs route: 25.66 km

Afbeelding 32: Sint-Denijs (Bron: *Wizpr.guide*)

De huidige kerk ligt op de oude kerksite van dit eeuwenoude dorp en grenst met één zijde aan het kerkhof. Reeds in de 12de eeuw zou er sprake geweest zijn van een gebedshuis. Serskamp was toen samen met 20 andere dorpen in het Land van Aalst 'één van s'graven propre dorpen'. Dit hield in dat het dorp rechtstreeks onder het gezag van de graaf van Vlaanderen stond en hij er bijzondere rechten had, bijvoorbeeld om er recht te spreken.

In 1848 besloot de gemeenteraad om de bouwvallige en te klein geworden kerk te vervangen. Het duurde evenwel tot 1855 wanneer priester-architect Jan-August Clarysse, toenmalig onderpastoor van Wingene, met geschikte bouwplannen op de proppen kwam. Er werd een driebeukige neogotische kerk gebouwd, toegewijd aan Sint-Dionysius. De arduinen gedenksteen rechts van het portaal verwijst naar de eerste steenlegging in 1856.

De kerk is opgetrokken in rode karelen afkomstig uit het nabij gelegen 'steendorp' Rupelmonde. De toren telt vijf, in hoogte verschillende, geledingen en is bekroond met een sterk ingesnoerde achzijdige leien spits.

Aan de buitenzijde staat tegen het koor een overdekte Calvarie met verschillende grafplaten ter gedachtenis van enkele vooraanstaande families. Tegen de voorgevel van de kerk zijn in 2001 twee gerestaureerde laat-18de-eeuwse grafstenen van geestelijken geplaatst.

De kerk was opgevat als een totaalkunstwerk en werd

in neogotische stijl ingericht. Jammer genoeg werden de kleurrijke neogotische wandschilderingen in de jaren '70 overschilderd. Enkel in het koor werden enkele muurschilderingen gespaard.

Christus Koningkerk en kloosterordemuseum
oude aardeweg 39A, wetteren

17

- Afstand langs route: 30.71 km

Afbeelding 33: Christus Koningkerk en kloosterordemuseum (Bron: <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/dibe/relict/85041>)

Achterin gelegen kerkgebouw ten zuiden van de "Christus Koningwijk" aan de Oude Aardeweg. Parochie voor de afgelegen wijk Boskant op 1 december 1971 door de bisschop canoniek opgericht. Reeds sinds 1965 werd er in de schoolgebouwen van de zusters van Barmhartigheid mis gelezen om tegemoet te komen aan de sinds de jaren 1950 stijgende bevolking in het gehucht Boskant door de aanleg van nieuwe woonwijken. Onder impuls van pastoor De Coninck werd een nieuwe kerk gebouwd, volgens gevelsteen voltooid in 1974 en ingewijd op 2 februari 1975. Bijhorende pastorie ondergebracht in de voormalige villa van boomkweker Kerkvoorde aan de Smetledesteenweg nr. 18.

Sobere bakstenen laagbouw onder platte daken met verspringende volumes; breed inkomportaal onder luifel ten zuiden. Hoge beglaasde vensterpartijen. Klok in vrijstaande klokkentoren met kruis geschonken door de familie De Waele ter herinnering aan hun overleden dochter, cf. gevelsteen met opschrift "Anne De Waele 1972 / opdat mijn stem / steeds in uw harten weergalme ...".

Kapel Onze-Lieve-Vrouw van zeven Smarten
watermolenstraat, wetteren

18

- Afstand langs route: 33.66 km

Beschermd als monument bij MB van 03.06.2005.

Afbeelding 34: Kapel Onze-Lieve-Vrouw van zeven Smarten (Bron: <https://inventaris.onroerenderfgoed.be/dibe/relict/85168>)

Schuin ingeplant op de hoek met de vroeger zogenaamde Meuleweg, de toegangsweg naar de Van Hauwermeirsmolen (nr. 64) en het vroeger Hof Van Hauwermeir of het molenaarshof (nu in puin). Wegkapel toegewijd aan Onze-Lieve-Vrouw of Maria Moeder van Smarten en historisch gerelateerd aan de aanpalende site van de Van Hauweirsmolen, watermolen sinds begin 19de eeuw uitgebaat door de familie Van Hauweir. Een ingelijst gedenkschrift opgehangen in de kapel vermeldt dat de kapel in 1886 werd gebouwd. Kadastraal in 1887 geregistreerd als nieuwe kapel, eigendom van de erfgenamen van landbouwer Felicien Van Hauwermeir. Volgens de notities van pastoor De Somer in het Liber Memorialis, werd de kapel gebouwd door de weduwe van Feliciaen Van Hauwermeir ter ere van Onze Lieve Vrouw der Zeven Weeën. Het plan van de kapel zou van haar zoon August geweest zijn.

Wegkapel aansluitend bij een gangbaar type uit de tweede helft van 19de eeuw gekenmerkt als sobere landelijke baksteenarchitectuur met eenvoudige neogotische vormelementen. Kapel op rechthoekige plattegrond met driehoekige sluiting, opgetrokken uit baksteen en wit geschilderd op zwartgeschilderde plint. Gevelhoeken gemarkeerd door lisenen. Afdekkend half schilddak bedekt met zwarte leien. Voorpuntgevel met steile en hoge top aanzettend op hoge schouderstukken gedragen door een natuurstenen geprofileerde kraagsteen. Uitspringende banden omlijsten de voorgevel; in de top verloopt het metselwerk van deze banden parallel aan de schuine zijden van de top. Brede rechthoekige deur onder verdiept spitsboogvormig boogveld met geschilderd opschrift: "MARIA MOEDER VAN SMARTEN". Blauw geschilderde houten vleugel deur. Twee grote beglaasde deurlichten voorzien van smeedijzeren traliewerk met cirkelvormige motieven en centraal een kruis. In

beide zijgevels een spitsboogvormig venster met smeedijzeren traliewerk. Zij- en achtergevels bekroond door een platte muizentandfries en een geprofileerde kroonlijst.

Recent opgefrist interieur overdekt met een neogotisch, spits houten tongewelf. Wanden bekleed met wit geschilderde houten latten. Kleine vierkante gevlamde grijze vloertegels. Witgeschilderd altaar met dito altaartafel rustend op twee zuilen, staand op een laag zwart geschilderd houten podium. Op het hogere, achterste deel van het altaar: groot gepolychromeerd piëtabeeld boven het altaar in het koor (in 1888 geleverd door het neogotische kunstatelier Bressers-Blanchaert, Gent). Tegen de zijwanden op het altaarpodium: twee hoge zwart gelakte consoles, afgeboord met goud met daarop elk een gepolychromeerd engelenbeeld. Verder een buste van de Heilige Theresia, twee groen geschilderde houten wandconsoles, met goud afgeboord; kleine heiligenbeeldjes: Heilige Antonius, Pater Damiaan, broeder Isidor, Heilige Bernadette.

Van Hauwermeirsmolen

Watermolenstraat 64 64, Wetteren, Massemen

- Afstand langs route: 33.68 km

Afbeelding 35: Van Hauwermeirsmolen (Bron: TOV)

Vlakbij de dorpskern van Massemen ligt de beschermde Van Hauwermeirsmolen. Aanvankelijk was het een dubbel bedrijf bestaande uit een olie- en een graanmolen, elk aan een oever van de Molenbeek. Begin 20ste eeuw raakte de oliemolen in verval en werd hij ontruimd. Na een grondige restauratie is de graanmolen opnieuw draai- en maalvaardig. De watermolen zelf ligt op het Molenbeekpad, een natuurleerpad dat kinderen

inzicht wil verstrekken in de samenhang tussen de verschillende biotopen van een beekvallei. Je kan de molen bezoeken in het weekend en op feestdagen.

Contactgegevens:

-Van Hauwermeirsmolen

-9230 Massemen

-Watermolenstraat 64

-Tel: 09 366 42 60

Vind de route op RouteYou

Bekijk op mobiel

&rapmkaa